

[Chr. Christensen]

I forbindelse med den så meget omtalte aftale med Saudi-Arabien er der foregået ting, der ikke må gentage sig. Folketinget og dets relevante udvalg må have medbestemmelsesret og holdes løbende orienteret om indholdet og omfanget af de aftaler, der skal træffes.

Det er derfor med tilfredshed, vi nu har modtaget regeringens udtalelse om, at man til efteråret fremkommer med regler, der sikrer folketinget den nødvendige orientering og, går vi ud fra, også det nødvendige lovgrundlag.

De økonomiske vismænds vurdering af dansk økonomi taler sit tydelige sprog om nødvendigheden af den nu gennemførte økonomiske lovgivning. Det økonomiske sekretariats rapport fra marts i år lod os jo forstå, at de i efteråret 1979 gennemførte kronejusteringer og de i december vedtagne indkomstpolitiske foranstaltninger havde forbedret konkurrenceevnen og øget industrieksporten kraftigt. Det kan altså nytte at gribe ind, vel at mærke, hvis de midler, man anvender, er de rigtige. Men der har jo heller ikke været mangel på advarsler om, at den forbedrede konkurrencesituation på disse områder let kunne undergraves ved en kraftig løngliding.

Forligspartierne er blevet bebrejdet, at forliget indeholder alt for store skatte- og afgiftsforhøjelser. Kristeligt folkeparti har mange gange talt for indkomstpolitik som et nødvendigt led i den økonomiske politik i den givne situation, selv om vi også erkender denne politiks mangler. Såvel under valgkampen i oktober sidste år som under forhandlingerne om julepakken i december gjorde vi gældende, at fører man en svag indkomst-, besparelses- og erhvervsstøttepolitik, bliver man nødt til at føre en forstærket finanspolitik, dvs. større skatter og afgifter.

Det er med den største interesse, vi nu erfarer, at de økonomiske vismænd peger på nødvendigheden af, at der også føres indkomstpolitik i den givne situation. Indkomstpolitik som et nødvendigt middel til at rette dansk økonomi op var et af firkløverpartiernes hovedtemaer under valgkampen. Efter valget blegnede venstres og de konservatives lyst til at føre indkomstpolitik i en sådan grad, at det har været politisk umuligt at anvende dette middel ved det nu indgåede forlig. Derfor har det været nødvendigt at gen-

nemføre den hårde finanspolitiske stramning sammen med en stærk erhvervsstøtte og en afbalanceret besparelsespolitik. Vi har med tilfredshed noteret os, hvad den konservative ordfører sagde her i dag i anledning af indkomstpolitikken.

Kristeligt folkeparti havde helst set det tidligere firkløver samt det radikale venstre og socialdemokratiet bag de økonomiske foranstaltninger: seks partier bag en løsning over 2-3 år ville skabe større tryghed på arbejdsmarkedet og større lyst til at investere, fordi man så kendte vilkårene over en længere periode.

De såkaldte fire gamle partier mente, de bedst alene kunne klare at løse landets problemer. Vi anbefalede forsøget, idet vi mente, at disse fire partier dermed også påtog sig ansvaret for at føre forhandlingerne igennem til et positivt resultat. Vi ventede derfor stille og loyalt på de fire gamle, indtil sammenbruddet var en sørgelig realitet, og det var med den største beklagelse, vi da måtte konstatere, at ansvarsfølelsen, forpligtelsen, evnerne eller måske selve viljen til at løse opgaverne ikke var store nok.

Derimod blev ansvaret for at løse de økonomiske problemer og sikre folkestyrets funktion skubbet over mod de mindre partier, herunder også kristeligt folkeparti. Det er jo ingen sag at tage medansvar, hvis det er milde gaver, der skal uddeles, men her var det det grove arbejde, der skulle gøres, og folks levestandard, der skulle beskæres. Selv om alle havde talt om, at nu måtte der gribes ind, havde vi ligesom på følelsen, at man nok her først og fremmest havde haft naboen i tankerne. Som fuldgyldigt parti i folketinget kunne vi ikke skubbe ansvaret for forvaltningen af vore fælles midler fra os, fordi vi var i nedgangstider.

Det nu foreliggende forlig løser, som det ofte er sagt, ikke med ét slag landets økonomiske problemer, hvad vismandsrapporten også klart understreger – det vil tage flere år – men der er efter vor opfattelse skabt et grundlag for en opbremsning mod afgrunden og en baggrund for, at aktive erhvervsudøvere ikke drives fra virksomhed, hus og hjem. Det gælder ikke mindst inden for landbruget, hvor refinansieringsordningen, loft over formueskatten og andre foranstaltninger kan være med til at holde tvangsauktionerne borte fra flere tusinde landbohjem.